

ven, perziken en appels van goud kon maken.

„Jawel,” zei de man.

„Nu, maak die dan voor mij,” antwoordde de vrouw, „vier van elk en ook spoedig mogelijk.”

Intusschen ging Pythes maar voort met goud te laten graven. Hij haalde heel wat erts uit den grond, maar de knechten en maagden moesten dan ook zoo hard werken, dat zij er haast bij neervielen. Ook werd het vee niet opgepast. Vele beesten stierven, en nog meer werden er ziek of liepen weg. De moestuin leek wel een wildernis, en in den boomgaard groeide alles dooreen. Daarbij sprak Pythes bijna geen woord, tot vrouw of kinderen, want heel zijn hart was vervuld met de gedachte aan goud en weergoud. Hij werd knorrig en nijdig, en bromde heel den dag.

Een paar weken nadat de goudvelerij was begonnen, kwam Pythes op een avond thuis. Hij was moe en ook heel slecht gemutst, want men had den heelen dag gegraven, en bijna niets gevonden.

„Hebt gij ook wat eten?” vroeg hij zijn vrouw.

„Zeker!” antwoordde zij, „wat wilt gij? Drui-ven!”

„Goed! Geef maar hier!”

De vrouw liep heen en kwam weldra terug met de vier gouden druiven, die zij op een bord voor Pythes neerlegde.

De man zette groote oogen op. „Wat is dat,” riep hij, „vruchten van goud! O hoe prachtig!”

Hij nam de druiven, en bekeek hen één voor één, met al het genoegen van iemand, die niets liever ziet dan goud. Doch toen hij de vruchten een poos bewonderd had sprak hij:

„Maar, beste vrouw, krijg ik nu ook iets te eten?”

„O zeker, wat wilt gij — appels?”

„Goed!”

Aanstands legde de vrouw de vier gouden appels op de tafel. Pythes beschouwde hen weer een poos met innig genoegen, maar zei toen:

„Ik krijg honger; hebt gij nu niet wat eet- baars?”

„Ik heb nog perziken,” was 't antwoord, en weldra zat Pythes voor een bord gevuld met andere vruchten — van goud.

Thans werd het onzen vriend toch wat al te erg. „Ja,” riep hij, „dat is nu heel mooi, maar wie kan er zijn buik mee vullen?”

„Just Pythes,” sprak de vrouw, „zoo meen ik het ook. Goud is heel mooi, maar wij kun- nen het niet eten — dat ziet gij. Nu hebt gij evenwel al een week of wat niet anders gedaan dan maar goud zoeken. Het vee gaat verloren; uw velden worden niet bewerkt. De meiden kunnen in huis niets uitvoeren, en alles loopt met die dwaze graverij in de war. Iedereen is knorrig en boos, en gij zelf het meest. En waarom doet gij dat alles? Om wat goud, dat niet eens uw honger kan stillen, wanneer ge zowels nu voedsel nodig hebt!”

Pythes keek op zijn neus, en wist zoo gauw niet wat er tegen te zeggen. Hij voelde wel, dat zijn vrouw eigenlijk gelijk had, vooral toen zij de kaart nog een schoon stuk vleesch en wat broodkroketen haalde, waaraan hij weldra zeer gretig zat te smullen.

Toen het op was, was ook zijn dwaze goud- liefde verdwenen, en hij sprak:

„Lieve vrouw, ik bemerk nu, dat gij gelijk hebt. Ik was een groote dwaas, maar het zal mij niet zijn. Dat geloof ik u!”

De volgende dag stond Pythes vroeg op, en vertelde den meiden dat zij thans weer aan hun werk konden gaan, zooals vroeger. Gij begreep, dat zij niet neen zeiden, evenmin als de herders en landbouwers, toen zij hoorden dat het goudgraven gedaan was. Wel was er nu heel wat te doen, om alles weer in orde te krijgen, maar dat kwam terecht. Pythes hielp zelf met, en zei later tegen zijn vrouw: „Gij hebt het toch slim overlegd. Ik ben door goud van mijn liefde voor goud genezen.”

VOOR WETTERIGE LEZERS.

Wanneer iemand spreekt of schrijft, en hij wil het goed doen, dan zal hij al heel spoedig merken, dat het veel gemakkelijker is, de dingen breedvoerig en wijdlooppig dan kort en zakelijk te zeggen. Het is veel gemakkelijker een wijde, loshangende jas voor iemand te maken dan een nauwsluitend, passend kleed. Zoo staat het met onze kleren en ook met onze schrijfwijze, al denken veel mensen, dat het moeilijker is veel te schrijven dan weinig. Want, zeggen zij, wie weinig zegt of schrijft heeft gauw gedaan, en ik weet haast nooit, als ik een brief schrijf, hoe ik het veltje vol zal krijgen.

Nu, als 't alleen om de hoeveelheid en 't vol krijgen te doen is, heeft zeker wie 't kortst is het ook 't makkelijkst. Maar, vrienden, de groote vraag is niet hoeveel, maar wat en hoe gij spreekt of schrijft. 't Komt op de soort en minder op 't getal aan. De Bijbel waarschuwt ons tegen een ijdel verhaal van woorden bij het gebed, en onnodig uitvoerig te wezen deugt nooit.

Het is waar, dat men ook te beknopt kan zijn, zooals die scheerder-herbergier, welke op zijn uithangbord zette: „Hollandsch en Bar- bier”, of de vermaan die schreef: „Hier zet men koffie, thee en over.” Ook weet ik van iemand, die in een telegram, dat hij 't woord werd betaald en aan zijn vader was gericht, alleen zette: „Alles wel: kom morgen.” Hij bedoelde ik kom, maar de vader begreep: kom gij. Zoodoende gingen ze allebei op reis, en liepen elkaar mis. Dat was verkeerde kort- heid uit zuinigheid.

Doch zulke dingen nu daargelaten, is het een schoone gaaf en geen alledaagsche, kort en duidelijk te kunnen zeggen wat men te zeggen heeft. Het is echter niet zoo gemakkelijk het zoover te brengen, gelijk ieder weet die 't ooit heeft beproefd. Om er toe te komen moet men het ernstig willen en er zich op toelagen, zonder de moeite te ontzien, om de dingen eens of meermalen over te doen.

De meeste mensen behoeven geen lange verhalen te schrijven of redevoeringen te hou- den, maar spreken, een brief opstellen moet iedereen nu en dan. Wie dus wil leeren be- knoep en zakelijk te wezen, doet het best maar te beginnen met het alledaagsche, een wacht voor zijn lippen te zetten, en op te passen dat er niet te veel over komt, evenmin als te veel uit zijn pen.

Vooral wij Nederlanders mogen dat wel doen, want er zijn weinig volken, die zoo zeer geneigd zijn, om over alles eens recht langen breed te redeneeren als wij.

Als bijv. iemand zegt: „Ik heb 't met mijn eigen ooren gehoord, als dat hij er veel op tegen heeft; daar kunt gij van op aan,” dan zegt hij in die paar zinnen minstens vier woorden te veel. Ik zal hier eens eenige der-

gelijke zinnen laten volgen, wie lust heeft kan dan beproeven er het overbodige uit te halen:

Door ziekte was hij niet in staat te kunnen komen.

Zou ik u mogen verzoeken het wel te willen overschrijven.

Ik heb het zelf met mijn eigen oogen gezien. Een heel klein jongetje speelde in de kamer. Er is een zakboekje verloren, voornemens niet van nut dan voor den eigenaar.

Die heer houdt eigen rijtuig.

Ik ben in goeden welstand aangekomen.

Voor een week geleden ben ik er geweest. Gij moet dat vooral opnoteren.

Hier verkoopt men allerlei soorten tabak.

De graaf meldde het aan zijn geheimen secretaris.

Van zijn jeugd af aan heb ik hem gekend.

Daar liggen twaalf appels; neem er zes van af.

Erasmus zag te Rotterdam het eerste levens- licht.

Hiermee besluiten we vooreerst, om een vol- gender keer erop terug te komen.

HOOGENBIJK.

Ingezonden Stukken.

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie.)

Den Hooggeleerden Heer

Dr. A. Kuyper.

Hooggeleerde Heer!

Wellicht kunnen met uw goedgevonden onder- staande regelen in uw weekblad nog eenig nut afwerpen voor de kerk van Christus.

Ik weet niet, of de aandacht er reeds op gevallen is, maar m. i. had de Synode in haar Encyciel geen potsierlijke uitdrukking kunnen doen dan deze:

„Moet onze kerk vallen, heeft zij den raad Gods uitgediend en heeft zij geen kracht meer tot opbouw van het Godsrijk, kome dan het Godsoordeel over hare verkeerdheden, en ga zij onder door hare vijanden, maar dit hebben wij niet mogen toelaten, dat zij vallen zoude door hare zonen!”

Deze zinrede doet mij denken aan den le- digen graanzak van Spurgeon, die geen enkele korrel goed graan meer bevatte om zich recht op te houden. Waarlijk, dan behoeven de vijanden van de zoenen. kerk ook niet meer te komen om haar te doen vallen, zij doet dit dan reeds vanzelf, trots de grootste hulpvaardigheid harer „zonen.”

Maar zij doet mij nog meer en nog eer denken aan de zonen van Eli, die, als zij zich hadden vervloekt gemaakt, door hun vader nog niet eens zuur waren aangezien. (1 Sam. 3: 10-14).

Vele zonen der Hervormde kerk hebben zich op grond van Gods Woord eveneens vervloekt gemaakt, doch zijn door hun moeder de Synode evenmin zuur aangezien, ja nog niet eens berispt; terwijl zij, die als Samuel de wacht des Heeren wilden waarnemen, door diezelfde Synode uit den tempel worden werden, iets, wat bij Eli ten opzichte van Samuel niet opkwam.

Haar straf zal dus te zwaarder zijn, naarmate haar zonde groter was dan die van Eli.

Zij schijnt dan ook bij voorbaat al te voelen, dat het Godsoordeel haar wel eens treffen kon, want met deze andere woorden vernemen we dezelfde stamelende verontschuldigen van Eli: „Hij is de Heere, Hij doet wat goed is in Zijn oogen” (vs. 18).

Zie, Mijnheer de Redacteur, de lijdelijkheid van sommige zich noemende gereformeerden wordt vreeselijk gewraakt en m. i. terecht; maar is er grootere lijdelijkheid denkbaar dan deze, en dat in den mond